

SPECTACOLE

Claudia NEDELCU

Lorca – poetul la... Odeon

Anul acesta s-au împlinit o sută de ani de la nașterea celui care avea să fie unicul reprezentant al poeziei secolului al XX-lea în Spania – Federico Garcia Lorca. Cu acest prilej Institutul Cervantes și Ambasada Spaniei în România au organizat, în colaborare cu Teatrul Odeon, un spectacol la baza căruia se află

“Poetul la New York”, scris de Lorca după călătoria din 1929.

Intenția de a da naștere unor manifestări cu o astfel de adresă este lăudabilă și ceea ce impresionează într-adevăr este faptul că spectacolul în discuție a fost “pus pe roți” de un număr de șase actori ai teatrului care au încercat (veți vedea dacă au și reușit!) să aducă pe scenă, pentru o oră și cincisprezece minute, lumea New York-ului de la începutul secolului și, de ce nu?, de sfârșit de mileniu.

Cei șase actori ai Teatrului Odeon pătrund în “arhitectura extraumană și ritmul furios, geometria și neliniștea” orașului american descris de Lorca. Fiecare îmbracă, în larma mașinilor cu care conviețuiesc, haina unei tipologii umane, reușind să redea, de cele mai multe ori, spectacolul de lume isterică și mulțimi agonice la care poetul asistase pe Wall Street. Între neliniști și frivolități se situează lumea prostituatelor - redată cu dramatism și naturalețe de Oana

Ștefănescu. Nu trece neobservată nici evoluția lui Dan Bădărău, jucând durerea și neîncrederea specifică rasei negre din cartierul Harlem. Mai puțin conturată însă este apariția lui Ion Mihăilescu în rolul unui dandy și cea a Cameliei Maxim, vizibil stânjenită inițial de burta femeii însărcinate. În mijlocul acestora – și totuși departe – se află poetul, care privește - în viziunea dată de Radu Amzulescu - cu mult prea multă detașare o lume care lui Lorca, în realitate, nu i-a fost deloc indiferentă. Puțin prea complicată uneori este și coregrafia semnată de Angela Suiu, care umple spațiul cu gesturi inutile - când totul ar fi putut să se înscrie sub semnul simplității atât de iubită de poet.

Spectacolul însă s-a jucat și, dacă nu putem aplauda o reușită totală (să fie oare cauzată și de lipsa regizorului!?) putem aprecia, și o facem, Intenția.

